

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/56/2016
Identifikačné číslo spisu: 3115011690
Dátum vydania rozhodnutia: 13.10.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:3115011690.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí konanom dňa 13. októbra 2016 v Bratislave v trestnej veci obvineného F. V., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/134/2015 zo dňa 9. februára 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/138/2015-681 zo dňa 17. decembra 2015 bol obvinený F. V. (ďalej len obvinený) uznaný za vinného v bode 1 zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a v bode 2 zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v jednočinnom súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v bode 1

ako konateľ spoločnosti T., s.r.o. so sídlom K., F. č. 33, IČO: XX XXX XXX podal dňa 25. júna 2012 na Daňovom úrade Trenčín daňové priznanie za zdaňovacie obdobie máj 2012, ktorým deklaroval vlastnú daňovú povinnosť vo výške 6.211,90 Eur a to napriek tomu, že do predmetného daňového priznania zahrnul 10 fiktívnych dodávateľských faktúr v celkovej hodnote 1.957.917,78 Eur, z ktorej daň z pridanej hodnoty predstavovala sumu 326.319,63 Eur od spoločnosti V. s.r.o., Nitra, IČO: XX XXX XXX, ktorú v tom období formálne zastupovala osoba bez podnikateľskej reality J. P., nar. XX. T. XXXX, a keďže obchody deklarované na predmetných faktúrach nikdy reálne neprebehli, skrátiteľ daň z pridanej hodnoty v rozsahu 326.319,63 Eur, pričom sa jednalo o nasledovné fiktívne faktúry: Fa-168/2012 zo dňa 2. mája 2012 v sume 73.010,81 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 12.168,47 Eur, Fa-187/2012 zo dňa 4. mája 2012 v sume 82.620,- Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 13.770,- Eur, Fa-190/2012 zo dňa 7. mája 2012 v sume 274.055,40 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 45.675,90 Eur, Fa-192/2012 zo dňa 8. mája 2012 v sume 44.906,40 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 7.484,40 Eur, Fa-208/2012 zo dňa 11. mája 2012 v sume 164.057,40 Eur, u

ktorej DPH predstavovala čiastku 27.342,90 Eur, Fa-209/2012 zo dňa 14. mája 2012 v sume 325.198,80 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 54.199,80 Eur, Fa-221/2012 zo dňa 16. mája 2012 v sume 286.343,10 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 47.723,85 Eur, Fa-229/2012 zo dňa 18. mája 2012 v sume 317.785,68 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 52.964,28 Eur, Fa-234/2012 zo dňa 21. mája 2012 v sume 127.956,67 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 21.326,11 Eur, Fa-262/2012 zo dňa 31. mája 2012 v sume 261.983,51 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 43.663,92 Eur a

v bode 2

ako konateľ spoločnosti T., s.r.o. so sídlom K., F., IČO: XX XXX XXX podal dňa 25. januára 2013 na Daňovom úrade Trenčín daňové priznanie za zdaňovacie obdobie december 2012, ktorým pre spoločnosť acceptar, s.r.o. Trenčín uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 33.196,60 Eur, a to napriek tomu, že do predmetného daňového priznania zahrnul 5 fiktívnych dodávateľských faktúr od spoločnosti C., s.r.o. Bratislava, IČO: XX XXX XXX a 4 fiktívne dodávateľské faktúry od spoločnosti M. s.r.o. Bratislava, IČO: XX XXX XXX, ktoré v tom období formálne zastupovala osoba bez podnikateľskej reality F. B., nar. X. Q. XXXX, a keďže obchody deklarované na predmetných faktúrach nikdy reálne neprebehli, tak u daňového subjektu T., s.r.o. skrátil daň z pridanej hodnoty v rozsahu 335.188,60 Eur, ktorú by musel daňový subjekt T., s.r.o. zaplatiť, ak by v predmetnom daňovom priznaní neboli zahrnuté fiktívne dodávateľské faktúry od spoločnosti CENTRE SOUTH, s.r.o. a ESAM COMPANY, s.r.o., a zaúčtovaním fiktívnych faktúr súčasne došlo u daňového subjektu acceptar, s.r.o. aj k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty vo výške 33.196,60 Eur, pričom sa jednalo o nasledovné fiktívne faktúry: Fa. č. 3122012/1 zo dňa 3. decembra 2012 v sume 259.918,20 Eur u ktorej DPH predstavovala čiastku 43.319,70 Eur (C., s.r.o.), Fa. č. 6122012/9 zo dňa 6. decembra 2012 v sume 128.485,20 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 21.414,20 Eur (C., s.r.o.), Fa. č. 20122012/5 zo dňa 20. decembra 2012 v sume 239.458,20 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 39.909,70 Eur (C., s.r.o.), Fa. č. 17122012/4 zo dňa 17. decembra 2012 v sume 352.843,20 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 58.807,20 Eur (C., s.r.o.), Fa. č. 27122012/13 zo dňa 27. decembra 2012 v sume 172.020,- Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 28.670,- Eur (C., s.r.o.), č. PFu/0001012012 zo dňa 10. decembra 2012 v sume 328.248,60 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 54.708,10 Eur (M., s.r.o.), č. PFu/0001082012 zo dňa 13. decembra 2012 v sume 222.189,- Eur u ktorej DPH predstavovala čiastku 37.031,50 Eur (M., s.r.o.), č. PFu/0001162012 zo dňa 21. decembra 2012 v sume 267.097,80 Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 44.516,30 Eur (M., s.r.o.), č. PFu/0002012012 zo dňa 28. decembra 2012 v sume 240.051,- Eur, u ktorej DPH predstavovala čiastku 40.008,50 Eur (M., s.r.o.).

Za to bol obvinenému F. V. podľa § 276 ods. 4 Tr. zák. s prihliadnutím na § 36 písm. j/, písm. l/, písm. n/, § 37 písm. h/ Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zák. a za použitia § 41 ods. 2 Tr. zák. a § 39 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 51 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil na skúšobnú dobu 4 (štyri) roky za súčasného uloženia probačného dohľadu v skúšobnej dobe a za súčasného uloženia povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák. spočívajúcej v príkaze zamestnať sa v skúšobnej dobe, alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obvinenému F. V. uložil aj trest zákazu akejkoľvek podnikateľskej činnosti na 7 (sedem) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne proti výroku o treste, ktoré Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 23To/134/2015 zo dňa 9. februára 2016 zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote šiestich mesiacov od doručenia uznesenia krajského súdu (Krajskej prokuratúre v Trenčíne 15. februára 2016) dovolanie generálny prokurátor Slovenskej

republiky, v ktorom dôvodil, že žiadne mimoriadne okolnosti prípadu ani pomery páchatel'a v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. zistené neboli. Rovnako podľa jeho názoru neboli splnené ďalšie zákonné podmienky a to: použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom je pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

V dovolaní uviedol, že napadnutým uznesením bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.

Z týchto dôvodov bol podľa generálneho prokurátora Slovenskej republiky napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne a konaním, ktoré mu predchádzalo porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 276 ods. 4 Tr. zák. a § 39 ods. 1 Tr. zák. v prospech obvineného, čím je daný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/, alinea prvá Tr. por., pretože bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Na základe uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/134/2015-724 zo dňa 9. februára 2016 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 319 Tr. por., § 276 ods. 4 Tr. zák. a v § 39 ods. 1 Tr. zák. v prospech obžalovaného F. V., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 23To/134/2015 zo dňa 9. februára 2016 ako aj predchádzajúce konanie vrátane rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 4T/138/2015-681 zo dňa 17. decembra 2015 vo výroku o treste, a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Podľa vyjadrenia obvineného F. V. dovolací dôvod uplatnený generálnym prokurátorom podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je vôbec v tejto veci daný, pretože nebola naplnená ani jedna z alternatív uvedených v tomto ustanovení. Trest uložený v prerokúvanom prípade nebol ani mimo rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby ani nešlo o trest, ktorý zákon nepripúšťa pri prerokúvanom trestnom čine.

Namietol, že dovolaním generálneho prokurátora nebol naplnený žiadny dôvod uvedený v § 371 ods. 1 Tr. por.

Následne v dovolaní rozobral dôvody generálneho prokurátora, podľa ktorých neboli naplnené podmienky pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a označil ich za nedôvodné a naopak dôvody uvádzané okresným i krajským súdom za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), za splnenia podmienok uvedených v § 373 Tr. por., v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Tr. por., veta prvá, keďže prokurátor pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok v podstate z totožných dôvodov ako dovolanie a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie je naplnený žiadny namietaný dovolací dôvod, tak ako je uvedený v dovolaní.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa už viackrát v minulosti zaoberal otázkou, či nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1

písm. i/ Tr. por. Keďže v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu ohľadom tejto otázky dochádzalo k rozdielnym výkladom zákona, trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zaujalo na zasadnutí konanom 14. júna 2010 zjednocujúce stanovisko sp. zn. Tpj 46/2010, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 pod poradovým číslom 5.

Podľa uvedeného stanoviska sa hmotnoprávne ustanovenie § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu svojou povahou a významom primkýna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďiť „pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa ustálenej súdnej praxe, i podľa rozhodnutia, generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, citovaného v dovolaní (R 51/2014), pokiaľ námietka nepoužitia ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., námietka nesprávneho použitia ustanovenia § 39 Tr. zák. a výmera trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby obsahovo napĺňa dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., ak použitie § 39 ods. 1 Tr. zák. a zníženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom nie je opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto potup zakladala.

V odôvodnení tohto rozhodnutia je pre vysvetlenie uvedené, čo sa má na mysli pod slovným spojením „nie je opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup zakladala“.

Z tohto vysvetlenia vyplýva, že „vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 39 Tr. zák. to potom znamená, že nemožno namietat, že konkrétny charakter súdom zistených okolností prípadu alebo pomerov páchatel'a nebol taký, ktorý by odôvodňoval zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu možno namietat' nesprávnosť použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. len za situácie, ak by zníženie trestu nebolo opreté o žiadnu skutočnosť, ktorá by zákonný dôvod pre takýto postup mala zakladat'“.

V prerokúvanom prípade je ako v rozhodnutí okresného, tak aj v rozhodnutí krajského súdu uvedené, ktoré skutočnosti a okolnosti vyhodnotil v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

Konkrétne okresný súd k tomu uviedol:

„Pri určovaní druhu a výmery trestu súd prihliadal najmä na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie a jeho mieru, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu dospel senát okresného súdu k záveru, že účel trestu bude v prípade, obžalovaného naplnený uložením trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu. U obžalovaného senát okresného súdu zistil tri poľahčujúce okolnosti, a to podľa § § 36 písmeno j/ Trestného zákona, § 36 písmeno l/ Trestného zákona a podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona spočívajúce v tom, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a napokon tým, že urobil vyhlásenie o uznaní viny v celom rozsahu na hlavnom pojednávaní významným spôsobom napomohol k relevantnému objasneniu svojej trestnej činnosti a takto významne tiež napomohol aj k hospodárnosti celého trestného konania, keď v tomto smere reálne nebolo možné nezvratné vylúčiť aj prípadný obrat dôkaznej situácie oproti dôkaznej situácii z prípravného konania. Na druhej strane však senát okresného súdu nemohol opomenúť aj existenciu jednej príťažujúcej okolnosti, a to podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona spočívajúcu v tom, že spáchal viac trestných činov. Obžalovanému bolo nutné

ukladať úhrnný trest odňatia slobody, a to podľa zásad uvedených v § 41 odsek 2 Tr. zákona (tzv. „asperačná zásada“) podľa zákonnej sadzby najprísnejšej zbierajúcej sa skutkovej podstaty trestného činu zločinu podľa § 276 odsek 4 Tr. zákona (7 rokov až 12 rokov) so zvýšenou hornou hranicou o 1/3, t. j. potom v zákonnej sadzbe od 7 rokov do 16 rokov aj so zreteľom na ustanovenie § 46 Tr. zákona). Senát okresného súdu však v danom prípade, predovšetkým však na už konštatovaný sebakritický postoj obžalovaného, resp. sebareflexiu, keď urobil vyhlásenie o uznaní celej svojej viny s prejavom účinnej ľútosti ako aj s dôsledkami, ktoré z tohto vyplynuli po prijatí takéhoto vyhlásenia, so zreteľom na doterajší konštatovaný bezúhonný život obžalovaného bol toho názoru, že ukladanie úhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému vo vyššie konštatovanej zákonnej sadzbe je pre obžalovaného skutočne neprímerane prísne, a pre naplnenie účelu trestu upraveného v ustanovení § 34 Tr. zákona bude obžalovanému postačovať uloženie úhrnného trestu odňatia slobody so zreteľom na § ustanovenie § 39 odsek 1 Tr. zákona (mimoriadne zníženie trestu), samozrejme za dodržania zákonných limit uvedených v § 39 odsek 3 písm. d/ Tr. zákona, nespojeného priamo s jeho výkonom. Senát okresného súdu mal navyše v danom prípade s ohľadom aj na osobný prejav obžalovaného na hlavnom pojednávaní za to, že už doterajšie obmedzenie osobnej slobody obžalovaného výkonom väzby na neho zapôsobilo pozitívne, ktorej dobu však možno na druhej strane iba pomyslené v tomto štádiu trestného konania považovať za trest, keďže väzba sama o sebe je vždy len zaistovacím prostriedkom podľa trestného poriadku a túto je možné započítať do výkonu trestu až po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia a iba v prípade uloženia trestu odňatia slobody spojeného priamo s jeho výkonom. Okolnosti prípadu, predovšetkým však spôsobený následok v podobe spôsobenej výšky skrátenej dane, resp. tým vzniknutého aj daňového nedoplatku či jej neodvedenie nebolo možné opätovne zohľadňovať v neprospech obžalovaného s prihliadnutím na platnú zásadu trestného konania „non bis in idem“, t. j. „nie dvakrát o tom istom“, pretože táto je sama o sebe kvalifikačným znakom, ktoré podmienilo právne posúdenie ako privilegovanej skutkovej podstaty žalovaných zločinov s vyššou trestnou sadzbou. Výmoženie takéhoto daňového nedoplatku, ktorý nemá charakter škody v zmysle trestného zákona má prebiehať mimo tohto trestného konania v osobitnom správnom konaní vo vzťahu k predmetnej obchodnej spoločnosti. Potom senát okresného súdu uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na primeranú skúšobnú dobu v hornej polovici zákonného rozpätia (1 rok až 5 rokov, vid' ustanovenie odseku 2 §-u 51 Tr. zákona), na 4 (štyri) roky za súčasného obligatorného uloženia probačného dohľadu, ktorý bude vykonávať príslušný probačný a mediálny úradník, keď obžalovanému bol na posilnenie účinkov takéhoto uloženého druhu trestu uložená aj povinnosť, spočívajúca v príkaze zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie v určenej skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a zabezpečiť si tak už finančné prostriedky k obžive a existencii iba zo statočných zdrojov, keďže obžalovanému bol na posilnenie účelu trestu uložený aj ďalší trest v podobe trestu zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek podnikateľskú činnosť na 7 (sedem) rokov, a to v hornej polovici zákonného rozpätia takéhoto trestu (1 rok až 10 rokov, vid' ustanovenie odseku 2 §-u 61 Tr. zákona.)“.

Rovnako krajský súd v dôvodoch uviedol, že:

„K odvolacím dôvodom prokurátora krajský súd uvádza, že prvostupňovým súdom uložený trest je v súlade s ustanovením § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Prokurátorom namietaný rozsah skrátenia dane obvineným je sám o sebe kvalifikačným znakom žalovaného trestného činu a nie je možné ho vyhodnocovať v neprospech obžalovaného. Pri výmere trestu je potrebné vziať do úvahy nielen ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, individuálnu prevenciu (prevychová páchatel'a, zabránenie mu v páchaní trestnej činnosti), ale aj generálnu prevenciu, t.j. odradenie iných od páchania trestných činov, zároveň má trest vyjadriť aj morálne odsúdenie páchatel'a. Pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému podľa názoru krajského súdu všetky uvedené atribúty boli splnené.

Obžalovaný je otcom maloletého dieťaťa, ktoré s manželkou riadne vychováva a má zabezpečenú prácu na slobode. Zároveň je potrebné zohľadniť aj dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, počas ktorej žil obžalovaný bezúhonným životom, ako aj skutočnosť, že jeho konaním nebola spôsobená žiadna škoda. Odvolací súd preto dospel k záveru, že prvostupňový súd v rámci ukladania trestu odňatia slobody okrem už uvedených okolností, aj správne vyhodnotil prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností u

obvineného a následne nepochybil, keď tomuto v zmysle § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. upravenej trestnej sadzbe vymeriaval aj trest odňatia slobody. Je namieste prisvedčiť tomuto postupu prvostupňového súdu, pretože komplexne zohľadnil nielen okolnosti prípadu a osobné pomery obvineného ale aj poľahčujúce okolnosti, akými sú predovšetkým jeho bezúhonnosť, priznanie sa k trestnej činnosti a napomáhanie súdu vydaním vyhlásenia o vine. Odvolací súd nielenže nezistil v uvedenej trestnej veci žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali závažnú narušenosť obvineného, ale nezistil ani skutočnosti, z ktorých by akákoľvek jeho narušenosť vyplynula. Práve naopak, u obvineného ide o osobu so stálym bydliskom, s rodinným zázemím, ktorá sa dostala do stretu so zákonom po prvýkrát. Preto využitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. v danom prípade bolo namieste.

Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že prvostupňovým súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní štyroch rokov, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad obžalovaným, povinnosti zamestnať sa a aj trestu zákazu akejkoľvek podnikateľskej činnosti v trvaní sedem rokov, je primeraný k spáchanej trestnej činnosti obžalovaným a zároveň aj trestom spravodlivým, plne spôsobilým naplniť svoj účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 Tr. zák. Navyše odvolací súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj prevýchovný vplyv doterajšieho výkonu väzby na obžalovaného. Odvolací súd sa plne stotožnil s odôvodnením trestu uvedeným v rozhodnutí prvostupňového súdu, a preto odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol“.

Dovolací súd navyše uvádza i tieto argumenty, pre ktoré dovolaniu nemohol vyhovieť.

Preskúvanie dôvodnosti použitia § 39 ods. 1 Tr. zák. je v podstate preskúvanie skutkových zistení, ktoré ale dovolaciemu súdu neprislúcha. To je prvý z dodatočných dôvodov, pre ktorý nebolo možné dovolaniu vyhovieť.

Napokon dovolanie smeruje k tomu, že zistenia okresného i krajského súdu ohľadne mimoriadneho zníženia trestu sú nesprávne - nie sú mimoriadne.

Aj v prípade súhlasu dovolacieho súdu s touto argumentáciou nie je možné nielen preskúmať skutkové zistenia, ale ani odôvodnenie napadnutého, resp. napadnutých rozhodnutí nie je dovolaním napadnuteľné, pretože podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Tento dôvod taktiež bránil vyhovieť podanému dovolaniu.

Inak je nutné konštatovať, že ak nie je možné skúmať dôvody použitia § 39 ods. 1 Tr. zák., ktoré použili okresný aj krajský súd a považovali ich za mimoriadne; trestná sadzba je po znížení podľa § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zák. 2 (dva) až 16 (šestnásť) rokov, a uložený trest odňatia slobody 3 (tri) roky, nie je mimo tohto zákonného rámca a je prípustné ho uložiť za trestné činy, pre ktoré bol obvinený uznaný za vinného.

Na základe týchto dôvodov pre nenaplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., dovolací súd odmietol dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.